

ความแตกต่าง
ระหว่างภาษารุงเทพา และภาษาสงขลา

วิจิตร ฉันทะวิบูลย์

๒๔๔๘ - ๒๔๔๘

006898

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

คำนำ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้เกี่ยวกับภาษาปักษ์ใต้โดยเฉพาะภาษาสงขลา เพื่อแสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยแม้จะเป็นภาษาที่มีผู้ใช้กันอยู่อย่างกว้างขวางในประเทศไทยและตลอดไปถึงประเทศเพื่อนบ้าน แต่เมื่อแยกออกไปเป็นถิ่นๆแล้ว ก็ย่อมมีແก่เปลี่ยนแปลงไปเป็นธรรมดาเพราะควยสิ่งแวดล้อมและความเป็นไปทางประวัติศาสตร์มีไม่เท่ากัน การสอบสวนคนควยภาษาไทยแต่ละถิ่นยอมเป็นทางทำให้ทราบไควทางเดินของภาษามืออย่างไรและกลายไปอย่างไร อันอาจจะเป็นทางให้สอบสวนคนควยในทางประวัติศาสตร์ของชาติได้อีกควย

ศาสตราจารย์พระวร เวทย์พิสิฐ เป็นคนแรกที่ไควกรุณาสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องภาษาไทย ประกอบกับมีใจรักในวิชาภาษาศาสตร์ เป็นทุนเดิมควยข้าพเจ้าจึงตกลงใจที่จะเขียน ต่อมาศาสตราจารย์พระยาอนุমানราชชน และอาจารย์ ดร.บรรจบ พันธุเมธา ทั้งสองท่านไควกรุณาให้คำแนะนำให้ข้าพเจ้าเลือกเขียนเรื่องภาษาถิ่นปักษ์ใต้ ซึ่งเป็นภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เห็นควย และท่านทั้งสองก็ไควกรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์นี้ตลอดมา ส่วนศาสตราจารย์พระวร เวทย์พิสิฐ ก็ไควกรุณาอธิบายเกี่ยวกับควยรู้ทั่วๆไปเรื่องภาษาไทย ข้าพเจ้าขอนอมระลึกถึงพระคุณในบรรดาท่านผู้ทรงคุณวุฒิตั้งสามที่ไควมีเมตตาจิตคยอมสละเวลาอันมีค่ายิ่งของท่านให้แก่ข้าพเจ้าเสมอมา

นอกจากนี้ข้าพเจ้าก็อาศัยคำบอกเล่าจากคนอื่นๆ อีกเกี่ยวกับเรื่องภาษากรุงเทพาบาง เกี่ยวกับภาษาสงขลาเองบ้างโดยเฉพาะท่านขุนศิลปกรรมพิเศษ ศึกษาธิการภาค ๕ คนปัจจุบัน ไควกรุณาตรวจทานให้ควยข้าพเจ้าก็เวนที่จะขอบพระคุณท่านเหล่านี้ควยมีไคว

สารบัญ

โครงเรื่อง

หน้า (๑) ก.
(๑) ข.
(๑) ค.

บทนำ

หน้า ๑ - ๒

ภาคที่ ๑

เสียง (Phonology)

หน้า ๓ - ๘๒

บทที่ ๑ เสียงวรรณยุกต์

หน้า ๓ - ๓๖

บทที่ ๒ เสียงสระ

หน้า ๓๗ - ๕๓

บทที่ ๓ เสียงพยัญชนะ

หน้า ๕๔ - ๓๓

บทที่ ๔ การตัดคำ

หน้า ๓๔ - ๘๒

ภาคที่ ๒

ความหมาย

หน้า ๘๓ - ๑๘๘

บทที่ ๑ คำเดียวกันที่ใช้ในความต่างกัน

หน้า ๘๓ - ๘๓

บทที่ ๒ ความหมายเดียวกัน แต่ใช้กันคนละคำ

หน้า ๘๔ - ๑๘๘

ภาคที่ ๓

วิธีกำหนดคำขึ้นใช้ในภาษาสงขลา

หน้า ๑๘๐ - ๑๘๓

หนังสือที่ใช้ประกอบการเรียบเรียง

หน้า ๑๘๔ - ๒๐๔

โครงเรื่อง

<u>ภาคที่ ๑</u>	<u>เสียง (Phonology)</u>	หน้า ๓ - ๘๖
<u>บทที่ ๑</u>	<u>เสียงวรรณยุกต์</u>	หน้า ๓ - ๓๖
	- เปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในกรุงเทพฯและสงขลา ในคำพยางค์เดียว	หน้า ๓ - ๒๙
	- ใช้เสียงกรุงเทพฯ เป็นหลัก	หน้า ๓
	- ใช้เสียงสงขลาเป็นหลัก	หน้า ๑๖
	- เปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในกรุงเทพฯ และสงขลา ในคำสองพยางค์	หน้า ๓๐ - ๓๖
<u>บทที่ ๒</u>	<u>เสียงสระ</u>	
	- การออกเสียงสระสั้นในแม่ ก กา ในสงขลา	หน้า ๓๓
	- การเพี้ยนเสียงสระ	หน้า ๓๔ - ๕๓
	- สระเดี่ยว	หน้า ๓๙
	- สระผสม	หน้า ๕๓
<u>บทที่ ๓</u>	<u>เสียงพยัญชนะ</u>	หน้า ๕๔ - ๓๓
	- เสียงพยัญชนะต้น	หน้า ๕๔ - ๓๔
	- ที่เป็นอักษรเดี่ยว	หน้า ๕๔
	- ที่เป็นอักษรควบกล้ำ	หน้า ๖๘
	- ที่เป็นอักษรนำ	หน้า ๓๓
	- เสียงพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด	หน้า ๓๕ - ๓๓
<u>บทที่ ๔</u>	<u>การตัดคำ</u>	หน้า
	- คำที่เป็นอักษรนำ	หน้า
	- คำที่มีเสียง อะ ในกรุงเทพฯ	หน้า ๓
	- คำที่มีลักษณะต่างจากข้างบน	หน้า ๘๑

<u>ภาคที่ ๒</u>	<u>ความหมาย</u>	หน้า ๘๓ - ๑๘๘
<u>บทที่ ๑</u>	<u>คำเดียวกันที่ใช้ในความต่างกัน</u>	หน้า ๘๓ - ๘๗
	- คำๆเดียวกันแต่ในสงขลาก็ใช้ในความหมายกว้างกว่า	หน้า ๘๓
	- คำๆเดียวกันแต่ใช้ในความหมายต่างกัน	หน้า ๘๓
<u>บทที่ ๒</u>	<u>ความหมายเดียวกันแต่ใช้กันคนละคำ</u>	หน้า ๘๘-๑๘๘
	- เพราะกรุงเทพฯ เล็กใช้คำเป็นปกติ	หน้า ๘๘-๑๒๐
	- คำที่สงขลาก็ยังใช้เป็นปกติ แต่กรุงเทพฯ ใช้ ในคำสอนเท่านั้น	หน้า ๘๘
	- คำที่สงขลาก็ยังใช้เป็นปกติ แต่กรุงเทพฯ ใช้ ในวรรณคดีเท่านั้น	หน้า ๑๐๖
	- เพราะสงขลาได้อาษาอื่นมาใช้	หน้า ๑๒๑-๑๒๓
	- คำที่สงขลาก็ยืมมาจากมลายู	หน้า ๑๒๑
	- จากภาษาจีน	หน้า ๑๒๔
	- จากภาษาเขมร	หน้า ๑๒๖
	- คำที่หาหลักฐานยังไม่ได้ชัด	หน้า ๑๒๘-๑๘๘
	- คำที่เกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ	หน้า ๑๒๘
	- คำที่เกี่ยวกับภาชนะต่างๆ ตลอดจนเครื่องมือ มือ เครื่องใช้	หน้า ๑๒๘
	- คำที่เกี่ยวกับเกมและการละเล่นต่างๆของเด็ก	หน้า ๑๓๓
	- คำที่เกี่ยวกับสัตว์	หน้า ๑๓๔
	- คำที่เกี่ยวกับขนม	หน้า ๑๓๕
	- คำที่เกี่ยวกับพืช ผัก และผลไม้	หน้า ๑๓๗
	- คำที่เรียกชื่อต่างๆ ไป	หน้า ๑๔๒
	- ลักษณะนาม	หน้า ๑๕๑
	- คำที่เกี่ยวกับกริยาอาการต่าง ๆ	หน้า ๑๕๕

(๑) ค.

- คำที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของคน สัตว์ สิ่งของ
และนามทั่วไป หนา ๑๓๕
- คำหรือ วลี ที่ทำหน้าที่ขยายกริยา หรือ
ที่เป็นคำเชื่อมประโยค หนา ๑๘๑
- คำที่ไต่แทนนาม หนา ๑๘๖
- คำบางคำซึ่งแปลออกไป และใช้ไต่หลาย
กรณี หนา ๑๘๓

ภาคที่ ๓

วิธีกำหนดคำขึ้นใช้ในสงขลา

- คำซ้ำ หนา ๑๘๐
 - คำซ้อน หนา ๑๘๑
 - คำกลับหน้ากลับหลัง หนา ๑๘๑
 - คำผสม หนา ๑๘๒-๑๘๓
-